

GREETJE VAN DEN BERG

HEMEL HOOG

IN DE STEM
VAN DE WIND #1

Hemelhoog

Greetje van den Berg bij Uitgeverij Zomer & Keuning

De zussen van Jonathan

Mimosastraat 5

Eén vonk

Stil vuur

De vader van Luca

Onder de linde

Een nieuwe naam

Kindlief

Twee zeeën (tweeluik)

Deense zomer

Nazomeren

Duet van het zwijgen (tweeluik)

Alleen

Samen

Voorjaar!

Christianne vond het heerlijk om juist dan een dagje naar haar ouders in de Noordoostpolder te gaan. Hoewel ze al een tijd met veel plezier in een appartement in Zwolle woonde, kon ze nog wel eens naar de polder verlangen, vooral in deze tijd. Alle beslommeringen uit haar dagelijks leven vielen van haar af zodra ze haar auto op het erf parkeerde en nog heel even bleef zitten voordat ze uitstapte. Zo had ze het vandaag ook gedaan, en nu stond ze naast haar auto en nam de omgeving in zich op.

Maar vandaag was alles anders.

Haar onrust en zorgelijke gedachten lieten zich dit keer niet verjagen.

Ze probeerde zich te focussen op de dingen waarvan ze normaal gesproken zo hield. De frisse wind, die ze vroeger had verafschuwde als ze over de lange polderwegen van huis naar school fietste en andersom. Bij tegenwind in de morgen, troostte ze zich met de gedachte dat ze wind mee zou hebben op de terugweg, zelfs toen ze al lang wist dat ze op deze plek nooit de wind in de rug had. De bomen langs de houtsingel creëerden beschutting in het vlakke polderland, speenkruid bedekte de bodem en begon al aarzelend te bloeien.

Lente was voor haar het jaargetijde van hoop. Ze had een hekel aan de winter, die ze associeerde met kou en duisternis, maar die was eindelijk voorbij. Dagen lengden en over een paar weken zouden de verschillende kleuren jong groen dat treffend illustreren.

Ze hield van deze plek, ze hield van de mensen die er woonden.

Kort voor haar geboorte hadden haar ouders deze voormalige

boerderij gekocht en vervolgens hadden ze die stukje bij beetje zo veel mogelijk eigenhandig verbouwd.

Haar vader had altijd een administratieve baan gehad en daarnaast genoot hij van doe-het-zelven. Ze kon hem geen groter plezier doen dan zijn hulp invoeren bij een klusje in haar huis.

Een schuchtere zoon was achter een wolk vandaan gekomen. De buurman ploegde zijn akker en in het voorjaar beklemtoonde dat voor haar ook nog eens extra dat de donkere winter voorbij was. Normaal werd ze gelukkig van die wetenschap, maar dat wilde vandaag ook al niet lukken.

Wat had ze er een moeite mee gehad toen ze voor haar studie voor klinisch chemisch analist op kamers moest. Op vrijdag duurde de reis met de trein en de bus standaard veel te lang en ze was altijd blij als ze haar moeder in de auto bij de bushalte in het dorp zag wachten.

Sinds ze haar werk en woning in Zwolle had, was dat veranderd. Ze had er haar leven opgebouwd en vrienden gemaakt, ze had er de liefde gevonden. Toch bleef de polder trekken en met haar kleine Fiat 500, volgens haar broer een 'Barbie-auto' vanwege de uitvoering in pink, reed ze nog regelmatig naar haar ouderlijk huis. De stad was fijn om te wonen en praktisch, maar in de Noordoostpolder beleefde ze de verschillende jaargetijden. Allemaal hadden ze hun eigen charme. Het voorjaar, wanneer de merel in de avondschemering op de nok van de woning zijn lied zong, en de zwaluwen die elk jaar weer nesten bouwden onder de spanten van de grote schuur die haar ouders in herfst en winter verhuurden voor de stalling van campers en caravans. Het ruziën van de jonge mussen in de beukenhaag op een warme zomerdag en de verstillings in de avond als het daglicht langzaam werd overgenomen door de schemer. De herfst met de typische geur van verval en zijn kleurende bomen, de winter met gure oostenwinden over de kale akkers, het eigenzinnige roodborstje dat op zijn hoge, sierlijke pootjes door de tuin hipte op zoek naar voedsel dat haar moeder

altijd rijkelijk voor de vogels strooide.

Al die dingen maalden vandaag door haar hoofd, terwijl ze de omgeving in zich opnam alsof ze hier nooit weer zou komen. Misschien was het de onzekerheid die haar parten speelde en hield ze zich vast aan al die vertrouwde beelden, zoals een drenkeling de reddingsboei, verlangend naar de tijd dat alles normaal was.

Haar hand rustte op haar buik, terwijl haar gedachten naar Koen gleden. Koen, die nog van niets wist, maar het zou moeten weten.

Het...

Ze dacht aan 'het' als iets abstracts, als iets wat ze nog op afstand kon houden alsof het niet bestond. Voor de zoveelste keer zocht ze naar woorden die ze tegen hem zou kunnen zeggen. Voorzichtige woorden, die hem moesten voorbereiden op de boodschap waar het allemaal om draaide. 'Niet schrikken Koen. Ik weet dat we andere plannen hadden, maar ik moet je iets vertellen...'

Ze probeerde zich voor te stellen hoe hij naar haar luisterde, eerst nog met iets van verwachting, maar langzaam zou de essentie van haar boodschap tot hem doordringen. Ze zou de geschoktheid op zijn gezicht lezen, misschien zou hij er eerst niets van willen weten. Hij zou met argumenten komen om haar van zijn zienswijze te overtuigen, maar uiteindelijk eindigde het ermee dat hij stil naar haar luisterde. Zo wilde ze het graag. Zij zou hem de andere kant laten zien. Ze zou hem vertellen dat ze het samen zouden redden, dat leeftijd er niet toe deed, maar dat alles om veiligheid en liefde draaide.

De zon verdween achter een wolk. Ze huiverde en omarmde zichzelf. April was goed begonnen, maar het was duidelijk nog geen zomer.

'Hé Chrissie, wat sta je daar nou te kleumen? Mama heeft al lang de koffie klaar en we zitten met z'n drieën te smachten naar je komst, want ze weigert in te schenken zolang jij er niet bent.' Ze voelde de warme handen van Peter op haar schouders. 'De appel-taart à la mama is nog warm.'

Zijn korte haar was net zo blond als haar eigen lange, golvende lokken en ze vroeg zich af of haar kind diezelfde blonde kleur zou krijgen, of dat het donkerder zou worden, zoals Koen ooit was geweest. Ze had het op jeugdfoto's van hem gezien. Tegenwoordig was zijn haar met veel grijs vermengd. Hij had er een hekel aan, het bepaalde hem erbij dat hij vijftien jaar ouder was dan zij, maar zij vond het mooi. Interessant, noemde ze het, wat Koen altijd een smalend lachje ontlokte.

'Lekker, appeltaart,' zei ze hardop, maar bij de gedachte aan koffie werd ze al misselijk. Hopelijk zou haar moeder er niets achter zoeken als ze om thee vroeg. Zij, de eeuwige koffieleut.

Ze stak haar arm door de zijne. 'Ik vind het altijd weer heerlijk om hier te zijn. Mijn eigen huis is heel fijn, maar ik mis de ruimte en de natuur.'

'Over een paar maanden woon je met Koen in een huis met een prachtige tuin,' reageerde Peter monter. 'Ik snap eigenlijk niet dat je hier zo graag bent. Zodra ik ben afgestudeerd maak ik dat ik hier wegkom.'

Ze glimlachte stilletjes. Elf jaar was ze toen Peter werd geboren en ze wist nog hoe blij ze met hem was. Haar kleine broertje. Die blijdschap was altijd gebleven. Hij was een vrolijk kind geweest, dat was uitgegroeid tot een sociale man met veel vrienden, waarmee hij in de weekenden graag ging stappen. Waarschijnlijk zou hij het allemaal meer gaan missen dan hij nu dacht als hij hier werkelijk vandaan ging.

Bij binnenkomst dreef de geur van koffie en vers appelgebak haar al tegemoet. Ze slikte een paar keer en kondigde aan dat ze eerst even naar het toilet ging. 'Ik heb vandaag trouwens liever thee dan koffie. Wil jij dat aan mama vragen?' verzocht ze Peter langs haar neus weg.

Ze hoorde hem nog bezorgd vragen of ze ziek was en bereikte net op tijd de wc.

Na de lunch vertrok ze, maar eenmaal in Zwolle aangekomen, stond het haar tegen om direct naar huis te gaan. Daarom reed ze een eind door. Er verschenen steeds meer wolken aan de hemel. Af en toe lukte het de zon nog om tevoorschijn te komen, maar dat zou niet lang meer duren. Verderop kleurde de lucht veront-rustend donker.

De gebeurtenissen in het luchtruim hielden Christianne niet bezig. Ze bedacht hoe opgelucht ze was geweest toen ze bij de boer-derij van haar ouders was weggereden en besepte dat ze dat nooit eerder zo had gevoeld. Juist in haar ouderlijk huis was ze op haar gemak, maar vanmorgen had ze op hete kolen gezeten.

‘Ben je ziek?’ had ook haar moeder willen weten toen Christi-
anne na haar toiletbezoek de kamer was binnengekomen.

‘De laatste dagen voel ik me niet helemaal lekker,’ had ze zo luchtig mogelijk gezegd. ‘Het zal wel een langskomend virusje zijn. Op m’n werk waren ook al een aantal collega’s niet helemaal fit.’ Dat laatste had ze erbij verzonnen om haar moeder op het verkeerde been te zetten, maar het leek niet helemaal te werken.

‘Verstandig,’ had haar moeder gezegd toen Peter een glas thee voor haar had neergezet in plaats van koffie. Even nog had Chris-
tianne gehoopt dat ze haar moeder zand in de ogen had gestrooid, maar regelmatig onderschepte ze haar moeders bezorgde blikken. Verder had ze er geen woord over gezegd. Zelfs bij het afscheid deed ze of haar neus bloedde, maar aan de innige omhelzing merkte Christianne dat ze wel degelijk iets vermoedde.

En ook dat het voor Christianne niet makkelijk zou worden om het aan Koen te vertellen. Vanaf het begin van hun relatie was hij duidelijk geweest dat hij geen kinderen meer wilde. Uit zijn eerdere huwelijk had hij twee dochters en met zijn negenenveertig jaar vond hij dat hij er nu te oud voor was. Hij was bang dat iedereen hem voor de opa van het kind zou aanzien en hij maakte zich voor-
stellingen dat hij niet met zijn kind zou kunnen ravotten zoals hij met zijn dochters had gedaan. Zo voorzag hij nog meer problemen.

Hij wilde eerlijk tegen haar zijn omdat hij besepte dat de kans groot was dat zij wel een kinderwens had. Wanneer dat voor haar een reden was om een punt achter hun relatie te zetten, zou hij dat begrijpen. Er ontsnapte haar een zucht.

Ze had geen punt achter hun relatie gezet.

Het verkeerslicht op het grote verkeersplein sprong net op groen. Ze kon zo doorrijden en de afslag richting Hattem nemen, waar ze vlak voor de IJsselbrug links af sloeg. Ze reed verder, passeerde een aantal riante woningen, en vervolgde haar weg door Het Engelse Werk. Dit park had een lange historie die terugging tot de zestiende eeuw, toen het als verdedigingslinie voor de stad Zwolle was aangelegd.

Ze vond het een fijne plek, zo vlak bij de stad en toch buitenaf. Meestal liep ze een eindje over de dijk, zocht een bankje op en genoot van het uitzicht over de IJssel, die als een glanzend lint door het landschap stroomde. Aan de overkant lag Hattem, het kerkje torende boven alles uit. De oude IJsselbrug vormde de verbinding tussen Zwolle en het kleine Gelderse stadje. Nog steeds in gedachten verzonken parkeerde ze de auto vlak bij de uitspanning, die hier al sinds de negentiende eeuw stond, en door de tijd heen de nodige aanpassingen had ondergaan. Samen met Koen dronk ze er regelmatig koffie na afloop van een wandeling en met vriendinnen lunchte ze er graag.

Heel even leunde ze achterover. Een grote wolk onttrok de zon aan het gezicht. Nu drong de dreigende lucht wel tot haar door, maar dat weerhield haar er niet van om uit te stappen. Ze ritste haar jas dicht, sloot de auto af en liep naar de dijk.

Over de IJssel waaide een frisse wind. De zon brak toch nog even door de wolken en voorzag de omgeving van een gouden glans.

Bij het eerste bankje ging ze zitten omdat ze moe was, een vermoeidheid die haar de laatste weken doorlopend vergezelde. Volgens de huisarts had het te maken met haar zwangerschap. Ze had er collega's ook weleens over gehoord. Altijd had ze gedacht dat zij

daar in ieder geval nooit last van zou krijgen.

Maar ze had er wel last van, en Koen had wel iets over haar vermoeidheid gezegd, maar hij had net zomin aan een zwangerschap gedacht als zij. Waarom zou hij ook? Hij was vanaf het begin duidelijk en eerlijk geweest.

Ze hoefde niet op kinderen met hem te rekenen. Na zijn ontboezeming had ze wekenlang getwijfeld. Ze was al drieëndertig toen ze hem ontmoette op een feestje bij een collega. In het begin had ze hem niet zien zitten, een man die vijftien jaar ouder was dan zij en een flinke rugzak met zich meestorde. Zo had ze zich haar droomman niet voorgesteld. Aan het einde van de avond was haar oordeel over hem honderdtachtig graden gedraaid. Hij fietste met haar mee naar huis en ze herinnerde zich nog levendig hoe ze zich voorstelde dat hij haar zou kussen.

In plaats daarvan legde hij bij het afscheid even kort zijn hand op haar schouder en ze kon haar teleurstelling ternauwernood verbergen. De belofte dat hij haar zou appen om een afspraak voor een etentje te maken vergoedde gelukkig veel.

Tijdens dat etentje bekende hij dat hij die eerste avond op de hoek al om had willen keren omdat hij zichzelf superstom had gevonden dat hij het bij die hand op haar schouder had gelaten. Deze keer had hij het ruimschoots goedge maakt.

Daarna was haar liefde voor hem alleen maar toegenomen. Hij was de man met wie ze oud wilde worden. Dat was uiteindelijk ook de uitkomst van al haar gepieker. Liever Koen dan een baby, had ze uiteindelijk gedacht.

Over twee maanden zouden ze trouwen. Ze verheugde zich er al maanden op en ze kon haast niet wachten tot het zover was, maar op dit moment stond alles op losse schroeven. Ze kende Koen. Hij kwam niet snel op een eerder ingenomen standpunt terug. Hoe zou hij reageren op haar zwangerschap? Ze hoopte dat hij haar zwangerschap zou accepteren, maar het kon ook heel anders lopen.

Een dezer dagen moest ze het hem zeggen. Ze kon echt niet

langer wachten. Hij zou toch al verontwaardigd zijn dat ze het niet meteen met hem had gedeeld. Zou hij haar begrijpen als ze vertelde hoe ze ermee had geworsteld, hoe ze bijna niet kon geloven dat ze echt in verwachting was? Eerst had ze gedacht dat haar huisarts een grapje maakte, al had ze de goede man nooit eerder op enige vorm van humor betraapt.

Ook dit keer maakte hij geen grapje. Bijna vier maanden zwanger was ze. Het was geen wonder dat haar buik was opgezet.

Ze herinnerde zich dat die gedachte onlangs door haar heen was geschoten, maar ze had er nauwelijks aandacht aan geschonken. Al die tijd had ze trouw de pil geslikt en ze was iedere maand ongesteld geworden.

Haar bezoek aan de huisarts kwam voort uit het feit dat ze zich de laatste tijd niet lekker voelde, en dat baarde haar zorgen.

Misselijkheid en vermoeidheid hielden maar niet op. In het begin had ze aan buikgriep gedacht, net zoals ze een maand of vier daarvoor had gehad, maar dit keer voelde het anders. Ze voelde zich af en toe wat beter, maar het ging een beetje op en af. Ze was bang geweest voor een vorm van kanker. Afvallen deed ze niet, maar die vermoeidheid baarde haar zorgen.

‘Zwanger?’ had ze uitgeroepen toen haar huisarts de diagnose had gesteld en ze had gekeken alsof ze water zag branden. ‘Beweer je nou echt dat ik een kind krijg?’

Dokter Boomsma, bezadigd als altijd, probeerde haar gerust te stellen. ‘Je lijkt behoorlijk overrompeld. Laat het maar even rustig tot je doordringen. Ik haal een glas water.’

Later had hij uitgelegd dat haar eerdere buikgriep waarschijnlijk de oorzaak was geweest dat de pil niet goed had gewerkt, ook al had ze die volgens voorschrift gebruikt. ‘Je meende dat je menstruaties gewoon doorgingen, maar als je aan de pil bent, heb je onttrekkingsbloedingen. Die stoppen niet als je zwanger bent. Daardoor word je op het verkeerde been gezet.’ Hij was nooit erg meelevend, maar nu leek het erop dat hij met haar te doen had.

Langzaam had Christianne haar glas leeggedronken, terwijl ze de boodschap op zich liet inwerken. Wonderlijk genoeg voelde ze al snel vrede met de gedachte dat ze in verwachting was.

Dat bezorgde haar een vaag schuldgevoel.

Koen zou er minder snel vrede mee hebben, dat wist ze zeker.

Leek het nou zo of rommelde het in de verte? Er was toch helemaal geen onweer voorspeld? Christianne liep verder over de dijk. Waarschijnlijk had ze het zich verbeeld.

Zelf vond ze het geen enkel probleem dat Koen een oudere vader zou worden. Hij was fit en actief en veel mensen schatten hem veel jonger in. Als de baby er eenmaal was, zou hij vast dolgelukkig zijn. Zijn dochters zouden het geweldig vinden. Zo goed kende ze hen wel, en gelukkig kon ze goed met hen overweg. Het waren leuke meiden, die met beide benen op de grond stonden en hun vader alle geluk van de wereld gunden.

Met de ex-vrouw van Koen had ze weinig te maken. Al snel na hun scheiding was ze aan een nieuwe relatie begonnen. Ze zagen haar alleen tijdens verjaardagen van hun dochters en dan deed ze niet moeilijk.

Over het donkere water van de IJssel en het groen van de weilanden rolde de donder opnieuw naar haar toe. Ze verbeelde het zich niet en besloot terug te gaan.

Morgenavond kwam Koen. Ze moest het nieuws dan met hem delen. Van langer wachten werd het niet beter. Ze versnelde haar pas. Donkere wolken pakten zich samen, het werd duidelijk frisser. Het gegrom van de langzaam naderende donder klonk onheilspellend. Gejaagd liep ze het laatste stukje, haar gebogen hoofd vol gedachten aan Koen, aan de baby die in haar groeide. In zichzelf herhaalde ze dat het vast goed zou komen, dat hij aan de gedachte zou moeten wennen, maar daarna blij zou zijn.

Het lukte haar niet om haar angst weg te redeneren. Vlak bij de auto begon het te regenen. Ze zat net achter het stuur toen de regen transformeerde tot een stortbui. De donder werd nu voor-

afgegaan door een felle bliksemschicht. Het zou verstandig zijn om te wachten tot de hevigste regenval voorbij was, maar op dit moment leek dat geen optie. Gejaagd startte ze haar auto en verliet de parkeerplaats. Ze begreep zelf niet wat haar dreef, maar wel dat ze het hier niet langer uithield.

De avond dat Koen kwam, was Christianne doodzenuwachtig. Vanachter haar keukenraam lette ze op de parkeerplaats. Ze zag zijn auto komen. Ze zag dat hij uitstapte, en snel naar de ingang van het appartementencomplex liep. Voordat hij zijn sleutel in het slot kon steken, deed zij de deur al open. Op het moment dat hij binnen was, sloeg ze haar armen om zijn hals en kuste hem hartstochtelijk. Haar hart bonsde, alle angst van de afgelopen tijd balde zich op dit moment in haar samen.

‘Wat een begroeting. Is er iets bijzonders?’ Koen maakte zich los uit haar omhelzing. ‘Waar heb ik dit aan te danken?’ Hij hield haar polsen vast en keek haar onderzoekend aan.

Haar hart bonkte. ‘Ik schenk eerst iets in. Kom mee.’ Ze ging hem voor naar de kamer.

‘Goed idee. Ik heb wel zin in een biertje.’ Hij trok zijn korte jasje uit, hing dat over de leuning van een van haar eetkamerstoelen en ging op de bank zitten. Zij haalde een flesje bier uit de koelkast, en schonk voor zichzelf een glas water in. Daar zou hij niet gek van opkijken. Ze dronk vaak water.

Toen ze terugkwam, leek even alles normaal, maar ze besepte dat het schijn was. Ze ging naast hem zitten. Hij schonk bier in zijn glas. Zij dronk een slok water.

‘Je bent zenuwachtig,’ constateerde hij. ‘Vertel op, zie je het toch niet zitten met me en wil je onze bruiloft afblazen? Want erger kan het volgens mij niet zijn. Of... je zou naar de huisarts gaan. Ben je daar inmiddels geweest? Heb je iets ernstigs?’ Bezorgd nam hij haar op.

Ze schudde haar hoofd en haalde diep adem. ‘Ik ben wel bij de

dokter geweest, maar... maar...' Ze kon de woorden bijna niet over haar lippen krijgen. 'Ik... we... zullen na ons trouwen niet lang met z'n tweeën zijn,' maakte ze ervan.

Er viel een stilte en ze zag hoe hij koortsachtig nadacht en betekenis aan haar woorden probeerde te geven.

'Bedoel je nou echt dat je in verwachting bent?' Zijn blik gleed naar haar buik en tegen beter weten in hoopte ze dat hij blij verrast zou reageren.

'Ik weet dat het niet de bedoeling was, en het ligt ook niet aan mij, maar toen ik buikgriep had, heeft de pil niet goed gewerkt. Het is... We wilden dit niet, maar nu ik zwanger ben, merk ik dat ik ernaar verlang. Naar een kind van ons tweeën, bedoel ik.'

Zijn donkere ogen leken zwart te worden. 'Hoe kun je dat zeggen? We hebben het er in het begin van onze relatie zo vaak over gehad. Ik heb je de ruimte gegeven om erover na te denken en ermee te stoppen, maar je begreep me. En nu...' Zijn gezicht liep rood aan. 'Nu we gaan trouwen, stel je me voor een voldongen feit. Hoe kun je het doen? Het is niet alleen slecht voor mij, maar ook voor dit kind, besef je dat?'

Koen stond op en ijsbeerde door de kamer.

'Je weet dat ik dit niet expres heb gedaan.' Ze stond ook op.

'Hoelang weet je dit al?' beet hij haar toe.

'Een week. Ik had toch verteld dat ik me vermoeid voelde, dat ik klachten had. Geen moment heb ik gedacht dat ik weleens in verwachting zou kunnen zijn.'

'Hoe ver ben je?' Hij stond stil.

'Ruim vier maanden.'

'Nog op tijd voor een abortus dus.'

'Nooit!' Ze legde haar handen in een beschermend gebaar over haar buik. 'En in dit stadium helemaal niet meer.'

Hij kneep zijn ogen samen. 'Verwacht niet dat ik me door jou laat chanteren!' Hij schreeuwde en ze beseftte dat het voor het eerst was dat ze hem zo kwaad zag.

‘Ik chanteer je niet.’

‘Dat doe je wel! Jij, die altijd zoveel weet over medische zaken, jij had toch moeten weten dat die pil niet werkt als je buikgriep hebt? Het is toch logisch als je overgeeft en diarree hebt? Geef toe dat je...’

‘Stop!’ Ze ging voor hem staan. ‘Stop nu met dingen te zeggen waar je later spijt van hebt. Ik begrijp dat ik je heb overvallen. Het overviel mezelf ook en daarom had ik even tijd nodig om aan de gedachte te wennen.’

‘Je had het me meteen moeten vertellen.’ Hij zag eruit als een kind dat zich tekortgedaan voelde.

‘Ik vertel net waarom ik het even voor me heb gehouden. Ik snap dat jij nu ook aan de gedachte moet wennen en daarom stel ik voor dat je nu naar huis gaat. Denk erover na en over een paar dagen praten we er nog eens over. Dan is het bij jou ook allemaal geland.’

‘Die paar dagen helpen niet.’ Geagiteerd haalde hij een hand door zijn kortgeknipte haar. Hij ging vaak naar de kapper, veel te vaak naar de zinn van Christianne. Ze vond het mooier als hij het wat langer droeg, maar hij wilde er niet van weten.

‘Dan neem je meer tijd, een week, voor mijn part twee weken.’

‘Al zul je me een jaar geven, dat verandert niets aan de zaak.’

‘We praten later verder.’ Haar stem klonk rustig, maar binnen in haar stormde het. Hoe moest het verder als hij er werkelijk op stond dat ze een einde aan haar zwangerschap zou maken? Ze wilde het niet, ze ging het niet doen. Een goede moeder wilde ze voor dit kind zijn, met of zonder hem. Die gedachte joeg haar angst aan, maar ze liet het niet merken. ‘Ga nou maar,’ drong ze aan.

Hij haalde zijn schouders op en draaide zich om.

Ze had verwacht dat hij zijn gebruikelijke innige kus achterwege zou laten, maar het feit dat hij zelfs geen vluchtige kus gaf, dat hij haar geen blik meer waardig keurde, greep haar aan.

Alsof alles wat zo mooi tussen hen tweeën was geweest, nu al voorbij was.

Is Christianne overbezorgd, of is er werkelijk iets met haar zoontje aan de hand?

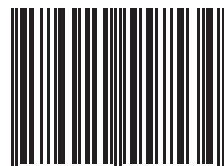
Christianne is in verwachting van een zoontje, maar haar partner Koen wil hier niks van weten. Na weken van ruzie besluit Christianne dan toch om een einde aan hun relatie te maken. Dankzij steun van familie en vrienden kan ze na de geboorte van Filemon volop van hem genieten.

Als hij nog maar een paar jaar oud is, valt Filemon in de speeltuin op zijn hoofd. In eerste instantie lijkt alles goed te gaan, maar na een tijdje merkt Christianne dat Filemon is veranderd: hij is prikkelbaar, snel afgeleid, en kan erg boos worden. Christianne vindt het lastig om met de veranderingen in haar zoontje om te gaan en door artsen wordt ze niet serieus genomen. Hoe kan ze de hulp krijgen die Filemon nodig heeft?

Greetje van den Berg begint met *Hemelhoog* het tweeluik *In de stem van de wind*. In deze indringende roman staat het belang van steun en begrip centraal, zeker waar het om familie gaat.

ISBN 978 90 2055 753 4 NUR 344

9 789020 557534 >

www.romanserie.nl

Romanserie